

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 5 marca 2018 roku funkcjonariusze Policji G. B. i E. P. pełnili służbę nieoznakowanym radiowozem na trasie K-65, na odcinku B. – G.. Radiowóz był wyposażony w wideorejestrator PolCam. Około godziny 9:50 w rejonie miejscowości O. zauważyli pojazd F. (...) o nr rej. (...) poruszający się z nadmierną prędkością. W związku z tym dokonali pomiaru prędkości. Wideorejestrator zarejestrował, że kierujący pojazdem F. (...) na odcinku 365 m jechał ze średnią prędkością 128 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna prędkość jazdy poza obszarem zabudowanym wynosiła 90 km/h. W związku z tym dokonali zatrzymania pojazdu, którego kierowcą okazał się A. P. (1).

Użyty do pomiaru prędkości wideorejestrator miał aktualne świadectwo legalizacji ponownej.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów: częściowo na podstawie wyjaśnień obwinionego k. 32 odw, zeznań G. B. k. 33 – 33 odw, 6, E. P. k. 7 odw, notatki urzędowej z interwencji k. 1, świadectwa legalizacji ponownej k. 8, nagrania k. 9, protokołu oględzin k. 10.

A. P. (2) słuchany jako obwiniony na rozprawie przed tut. Sądem nie przyznał się do winy oraz złożył wyjaśnienia w sprawie. Wyjaśnił, że w dniu zatrzymania do kontroli, przed miejscowością O. kierował samochodem F. (...) jednakże jechał z dopuszczalną prędkością, podejrzewał, że było to 90 km/h. Jako przyczynę zatrzymania podano mu przekroczenie dopuszczalnej prędkości jazdy oraz na jego żądanie funkcjonariusze Policji okazali mu nagranie z wideorejestratora. Nie zgodził się na przyjęcie mandatu uważając, że nie jest to zapis jego prędkości. Twierdził, że funkcjonariusze Policji kierując radiowozem zbliżali się do jego pojazdu oraz oddalali się od niego, gdyż trudno jest zachować niezmienną prędkość na odcinku jazdy 200 m. Wskazał, że wideorejestrator, którym posługiwali się policjanci może rejestrować wykroczenia np. w postaci niestosowania się do znaku linii podwójnej ciągłej, jednakże z powodu braku dalmierza w radiowozie nie może posłużyć do rejestracji prędkości pojazdu kontrolowanego.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy zasługują na obdarzenie ich wiarą wyłącznie co do faktu, że w dniu 5 marca 2018 roku obwiniony został zatrzymany do kontroli z powodu przekroczenia prędkości dopuszczalnej poza obszarem zabudowanym. W pozostałym zakresie wyjaśnienia te sprzeczne są z zeznaniami świadków G. B., E. B. oraz zapisem z miernika PolCam, które Sąd uznał za odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi zdarzenia.

Jak wynika z zeznań G. B. oraz E. B. oraz z treści notatki urzędowej z k. 1, w dniu 05.03.2018 roku świadkowie pełnili służbę na trasie B. – G. nieoznakowanym radiowozem wyposażonym w wideorejestrator. Około godz. 09:50 znajdując się poza obszarem zabudowanym, w rejonie miejscowości O., zauważyli poruszający się z nadmierną prędkością pojazd marki F. (...) o nr rej. (...). E. P. dokonała pomiaru prędkości. Okazało się że na odcinku 365 metrów pojazd poruszał się ze średnią prędkością 128 km/h. W związku z powyższym funkcjonariusze zatrzymali do kontroli pojazd marki F., którego kierującym okazał się A. P. (1). Na kierującego za przekroczenie prędkości nałożono mandat w wys. 200 zł i 6 punktów karnych. Umożliwiono kierującemu obejrzenie nagrania z pomiaru prędkości. Kierujący odmówił przyjęcia mandatu twierdząc, że jego zdaniem pomiar prędkości wykonany był nieprawidłowo, gdyż radiowóz zbliżał się do jego pojazdu. W związku z odmową przyjęcia mandatu pouczonego, że sprawa zostanie skierowana do sądu. G. B. podkreślał, że w trakcie dokonywania pomiaru radiowóz ani nie zbliżał się ani nie oddalał od kontrolowanego pojazdu. G. B. potwierdził, że radiowóz nie jest wyposażony w dalmierz. Potwierdził także, że wideorejestrator mierzy średnią prędkość na danym odcinku jazdy oraz rzeczywiście mierzy prędkość jazdy radiowozu poruszającego się za pojazdem kontrolowanym. Wskazał ponadto, że legalizacja urzędzenia jest wykonywana pod konkretny rozmiar opon radiowozu i nie ma możliwości, aby radiowóz miał opony w innym

rozmiarze, co jest sprawdzane za każdym pobraniem radiowozu. Podkreślał, że wideorejestrator pobiera dane o prędkości ze skrzyni biegów, a nie z prędkościomierza radiowozu.

Zeznania świadków G. B. i E. B. znalazły odzwierciedlenie w dowodzie w postaci nagrania pomiaru prędkości z k. 9. Na odtworzonym nagraniu nie widać, aby radiowóz oddał się albo przybliżył do kontrolowanego pojazdu w czasie mierzenia jego prędkości. Dopiero po zmierzeniu prędkości oraz utrwaleniu pomiaru poprzez wskazanie średniej prędkości poruszania się pojazdu (128,3 km), długości odcinka na jakim dokonano pomiaru (365,5 m) oraz czasu pomiaru (10,26 s), radiowóz zbliżył się do pojazdu kontrolowanego i wówczas dobrze uwidoczona została tablica rejestracyjna kontrolowanego pojazdu (por. także dowód w postaci protokołu oględzin zapisu k. 10).

W ocenie Sądu dowody w postaci zeznań świadków oraz dowód w postaci odtworzenia nagrania z k. 9 zasługują na obdarzenie ich wiarą. Obwiniony nie kwestionuje przy tym, że świadkowie widzieli zapis pomiaru prędkości dokonany przez wideorejestrator oraz zapisu utrwalonego przez urządzenie PolCam. Kwestionuje prawidłowość pomiaru wskazując na to, że prawidłowość pomiaru dokonywanego przez miernik PolCam jest uzależniona od szeregu czynników, a mianowicie wymagana jest niezmienność odległości pojazdu kontrolującego od pojazdu kontrolowanego, wideorejestrator ma legalizację urzędu miar ale nie ma jej licznik radiowozu zaś urządzenie PolCam rejestruje prędkość radiowozu z jego licznika, poza tym rejestratory są tak wyskalowane, że podają prędkość większą niż wynikająca z nawigacji pojazdu. Wskazywał ponadto, że prędkość rejestrowana przez wideorejestrator jest uzależniona od ciśnienia kół w radiowozie, od wielkości opon, ich rodzaju, od obciążenia radiowozu, wskazywał na to, że nawet akumulator po jego wymianie należy skalibrować.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w zakresie w którym kwestionował prawidłowość pomiaru nie zasługiwały na ich podzielenie, gdyż są przyjętą linią obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie.

Jak wynika z świadectwa legalizacji ponownej (k. 8), przyrząd do pomiaru prędkości (...) o nr fabrycznym (...), którym posłużono się do dokonania pomiaru miał aktualne świadectwo legalizacji ponownej, przy czym było ono ważne do 31.07.2018 roku. Jako miejsce jego użytkowania wskazano pojazd marki F. (...), nr identyfikacyjnym VIN: (...), o nr rejestracyjnym (...), o stałej $k=$ (...), o rozmiarze opon 235/50/R17. Dokument powyższy potwierdza przy tym, że przyrząd do pomiaru prędkości PolCam, który został zamontowany w radiowozie jest przyrządem odpowiadającym wymogom rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U z dnia 06.03.2014 roku, poz. 281).

Jak wynika z instrukcji obsługi miernika do pomiaru prędkości PolCam (k. 35-63), system (...) jest mobilnym precyzyjnym prędkościomierzem kontrolnym do pomiaru średnich prędkości pojazdu, w którym jest zainstalowany oraz pośrednio prędkości pojazdu poprzedzającego w oparciu o mierzenie czasu i odległości. (...) wylicza średnią prędkość na podstawie pomiaru przebytej drogi oraz czasu. Jednostka centralna podłączona jest bezpośrednio do generatora impulsów odległości w pojeździe i spełnia trzy podstawowe funkcje: dokonuje pomiaru przebytej drogi, dokonuje pomiaru czasu, wylicza średnią prędkość. Urządzenie wylicza przebytą drogę na podstawie biegu kół pojazdu, w którym jest zainstalowane, przy czym generator impulsów przebytej drogi, połączony z przekładnią pojazdu, przekazuje przy każdym obrocie koła zdefiniowaną ilość impulsów. W celu skoordynowania pomiaru przebytej drogi z obwodem danego koła urządzenie jest wyposażone w nastawną stałą przyrządu oznaczaną jako k i ustawienie wartości stałej prędkościomierza zostaje wykonane w trakcie kalibracji legalizacyjnej systemu PolCam. Rzeczywiście jest tak, że jak wynika z instrukcji obsługi (k. 53), system PolCam zamontowany w samochodzie może być używany tylko w takim stanie technicznym pojazdu, w jakim znajdował się w chwili kalibracji dokonanej w jednostce Głównego Urzędu Miar. Zmiana ciśnienia powietrza kół, zmiana wagi pojazdu, wymiana kół itp. powoduje obniżenie dokładności pomiaru prędkości i dlatego stan techniczny powinien być kontrolowany regularnie, szczególnie ciśnienie i stan opon, jak również waga pojazdu nie może przekraczać 250 kg w stosunku do wagi w momencie kalibracji. W przypadku zmiany kół (opon) należy przeprowadzić nową kalibrację pojazdu. (...) jest zasilany bezpośrednio

z akumulatora pojazdu i przy jego wymianie należy zwrócić uwagę na to, że podłączenie systemu do nowego akumulatora powinno zostać wykonane w identyczny sposób jak poprzednio.

Instrukcja obsługi nie wymaga więc kalibracji akumulatora po jego wymianie i rzeczywiście zwraca uwagę na to, aby pojazd był utrzymywany w takim stanie technicznym jak w momencie kalibracji dokonanej w Głównym Urzędzie Miar. Zarazem wskazuje na to, że zmiana parametrów technicznych pojazdu nie powoduje zawyżania pomiarów a obniżenie ich dokładności.

Producent urządzenia wskazuje także, że w wypadku pomiaru prędkości na terenie Polski nie jest konieczne zachowanie stałej odległości pomiędzy pojazdem policyjnym a pojazdem obserwowanym na całym odcinku drogi, ważnym czynnikiem jest tylko zachowanie takiej samej odległości pomiędzy pojazdami na początku i na końcu pomiaru. Producent urządzenia nie nakazuje, aby korzystać z urządzenia pomiarowego wyłącznie z dalmierzem.

Zdaniem Sądu, brak było podstaw do tego, aby kwestionować prawidłowość pomiaru dokonanego przez urządzenie PolCam. Jak wynika z zeznań G. B., nie ma takiej możliwości aby radiowóz miał założone inne opony niż w momencie dokonywania kalibracji. Jest to sprawdzane za każdym pobraniem radiowozu. Nie ma żadnych innych dowodów wskazujących na to, że w sprawie zaistniały inne okoliczności wskazujące na możliwość obniżenia dokładności dokonanego pomiaru.

Sąd nie podzielił podnoszonych przez obwinionego zarzutów dotyczących sposobu dokonania pomiaru prędkości pojazdu, którym się poruszał i uznał, że pomiar był wykonany poprawnie. Na powyższe wskazuje zarówno treść zeznań przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji, czyli że rozpoczęły rejestrację widząc pojazd poruszający się z nadmierną prędkością, a także zapis wizualny popełnionego przez obwinionego wykroczenia, wykonany przy pomocy wideorejestratora (...) o nr fabrycznym (...)PL (...) stoi na stanowisku, że jak wynika z zapisu radiowóz, w którym zamontowane było urządzenie pomiarowe, poruszał się za kontrolowanym pojazdem utrzymując stałą od niego odległość w sposób dostatecznie długi, by wykonać pomiar w sposób prawidłowy. Dlatego Sąd uznał, że zebrane w sprawie dowody pozwalają na przypisanie obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 a kw – jak to określono w pkt. 1 wyroku.

W ocenie Sądu nie można mówić o tym, że funkcjonariusze jadący za obwinionym popełnili wykroczenie bowiem naruszali przepisy określające dopuszczalną prędkość jazdy poza obszarem zabudowanym (por. zdjęcie z k. 31). Jak wskazuje § 21 ust. 1 zarządzenia Nr 30 KOMENDANTA GŁÓWNEGO POLICJI z dnia 22 września 2017 r. w sprawie pełnienia służby na drogach, wydanego na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782, z późn. zm.), policjant, pełniąc służbę z wykorzystaniem pojazdu Policji wyposażonego w wideorejestrator, jest obowiązany do rejestrowania obrazu i dźwięku, w sposób zapewniający możliwość odtworzenia zachowań uczestników ruchu drogowego od momentu wyjazdu z jednostki organizacyjnej Policji do powrotu do tej jednostki. Zarazem § 23 ust. 1 wskazanego zarządzenia stanowi, że policjant po ujawnieniu przestępstwa lub wykroczenia jest obowiązany niezwłocznie podjąć czynności zmierzające do schwymania jego sprawcy. W zakresie obowiązków policjanta podejmującego służbę na drogach mieści się więc podejmowanie działań zmierzających do rejestracji popełnianego wykroczenia zaś po jego rejestracji – podjęcie działań zmierzających do zatrzymania sprawcy wykroczenia. Jak się wskazuje w publikacjach prawniczych np. w artykule P. Ł., M. M. pt. „Niektóre aspekty odpowiedzialności policjantów i innych funkcjonariuszy publicznych za dopuszczenie się karalnego czynu zabronionego popełnionego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych” (opublikowane Prokurator 2010/3/14-27, znajdującego się w systemie LEX), jakkolwiek cyt.: „Obecnie obowiązujące przepisy zarówno ustawy o Policji, jak również ustawa [z 1997 r.] Prawo o ruchu drogowym nie zawierają kontratypu, który wyraźnie, każdorazowo wyłączałby odpowiedzialność policjanta za naruszenie przepisów ruchu drogowego do którego doszło podczas i w związku z wykonywaniem przez niego zadań służbowych, jednakże na tej podstawie nie można jednak wnioskować, że policjant podlega odpowiedzialności na ogólnych zasadach, bowiem swoje zastosowanie znajduje tu kontratyp doktrynalny - pozakodeksowy: działania w granicach uprawnień i obowiązków. W takim przypadku wyłączona jest możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności policjanta za wykroczenie, w związku z brakiem winy i społecznej szkodliwości czynu”.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33kw.

Sąd uznał, że szkodliwość społeczna czynu, jakiego dopuścił się obwiniony, jest duża. Wpływ na taką ocenę ma zachowanie się obwinionego, lekceważącego podstawową zasadę kształtującą bezpieczeństwo na drogach. Obwiniony nie stosował się do obowiązku przestrzegania administracyjnie dopuszczalnej prędkości poruszania się w obszarze zabudowanym w sytuacji, kiedy w okresie ostatnich dwóch lat był już mandatowo za wykroczenia p-ko bezpieczeństwu w ruchu drogowym (por. treść w wykazu ukarań za wykroczenia p-ko bezpieczeństwu w komunikacji k. 16). Okoliczności łagodzących dla obwinionego nie było.

Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.33 kw Sąd stanął na stanowisku, że mając na uwadze wychowawcze cele kary oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej, dla zrealizowania tych celów niezbędne było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 300 zł. Kara ta uwzględnia możliwości majątkowe obwinionego, który jest przedstawicielem handlowym, uzyskuje zarobki rzędu 5000zł miesięcznie, na utrzymaniu ma żonę i 2 dzieci w wieku 14 i 20 lat.

O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 118 § 1 i 3 kpw, § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467), zaś o opłacie na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r, Nr 49, poz.223 ze zmianami).

Nie będzie omawiany jako niemający znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego, kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kary dowód w postaci: zaświadczenia z systemu PESEL – SAD k. 19-22